

Naar en æret Landstingsmand fra Aarhus (Gunder) har yttret, at man maaskee kunde træffe en saadan midlertidig Foranstaltning, hvorved — saavidt jeg forstod ham — det Beløb, som nu er indsat i Statskassen, ikke maatte overskrives, da troer jeg dog ikke, at det kan være tilraadeligt at tage en saadan foreløbig og midlertidig Bestemmelse. Jeg troer overhovedet, at man skal lade den størst mulige Frihed finde Sted i disse Forhold; man skal ikke ved Tvang paa den ene eller den anden Maade søge at fremkalde en unaturlig Forholdsregel med Hensyn til Sparekassernes Bestyrelser. Enten — eller: Principet skal være, at man enten vedligeholder dem saaledes, som de nu staae, med den Rettighed, som de have til at kunne benytte Finantskassen, eller ogsaa aldeles borttager denne Rettighed; saa vide de vedkommende Bestyrelser, hvorledes de skulle træffe deres Forholdsregler; men saaledes at lade det blive staaende mellem begge, at de deels kunne benytte og deels ikke kunne benytte en saadan Foranstaltning, troer jeg kun kan være utilraadeligt. Jeg maa derfor gjentagende være af den Formening, at enten skal man ophæve den hele Foranstaltning eller lade den blive staaende, indtil Forholdene tillade, at man aldeles forandrer det. Jeg er nu af den Mening, at det er ønskeligt at faae den forandret, men at det ikke lader sig gjøre og ikke bør foranstaltes i det nærværende Dødsstik, da de finantssielle Forhold maae gjøre det betænkeligt. Naar det, som jeg haaber, skeer til næste Aar, skal Ingen være mere beredvillig end jeg til at virke til, at en saadan Bestemmelse som den, den ærede Forslagsstiller har bragt i Forslag, kan tages; men, saalange der ikke med Hensyn til Ordningen af de finantssielle Forhold i det Hele taget er taget Hensyn dertil, kan jeg idetmindste ikke forsvare at tilraade Thinget nu at gaae ind paa at tage en saadan Bestemmelse som den, der er bragt i Forslag.

M. P. Bruun: Jeg skal dog til den ærede Ordførers Yttring svare, at Sparekasserne ingen Rettighed have, men at det er Finantsministeriet, der har Bemyndigelse til at modtage Sparekassernes Midler. Sparekasserne have ingen Ret til at gjøre Paastand

paa deres Indskydelse i Statskassen. Det har ikke været mig klart af den ærede Ordførers Foredrag, hvorledes man skulde kunne gjøre den sandsynlige Stuning, at der vilde blive udtaget Meget deraf. Jeg har ikke sagt, at man ligesvem kunde slutte til det Modsatte — man kan vistnok ikke bestemt slutte til nogen af Delene — men jeg troer nu, at der er en stor Grad af Sandsynlighed for, at Sparekasserne ville lade staae, hvad de kunne lade staae. Det forekommer mig atliggemeget nær, at, naar Sparekasserne vide, at hvad der er i Statskassen kan blive staaende, da er det en Begunstigelse for dem, som de ikke ville opgive, ved at forlange deres Penge udbetalte, da de vide, at de ikke kunne indskyde dem igjen. Jeg har ikke ret kunnet fatte, hvorledes den ærede Forslagsstiller vil stille Uendringforslaget til tredie Behandling. Det forekommer mig, efter hvad han har yttret, at det slet ikke kan gaae an. Jeg maa derfor være af den Formening, at det vilde være rettest at beholde Forslaget, som det foreligger, og jeg for mit Vedkommende skulde være tilbøielig til at holde der paa, forsaavidt den høitagtede Finantsminister ikke udtrykkelig erklærer, at det for Finantskerne er, hvad jeg vil kalde, et Behov. Jeg gjorde opmærksom paa, og jeg troer at kunne tillade mig at gjentage det, at der bestandig for Finantsministeren maa være en særdeles Opfordring til at have en saadan Bemyndigelse; der kan altid være Leilighed til en forseelagtig Anvendelse af saadanne Midler for Finantskerne. Men, naar det ikke er nødvendigt, er det, at det Spørgsmaal opstaaer for mig: Skal man unddrage de Egne i Landet, hvorfra disse Midler komme, Benyttelsen deraf, og er det ikke mere nationaloeconomisk rigtigt at lade dem blive der, hvor de ere, og der lade dem komme Vedkommende tilgode?

Finantsministeren: Til det sidste Foredrag maatte jeg dog tillade mig at bemærke, at det vil falde vanskeligt nogenstunde at kunne udtale sig bestemt om, hvorvidt en mindre Sum, som denne er i Forhold til hele Statshuusholdningen, er et absolut nødvendigt Behov for Finantskerne eller ikke. Det berøer paa Opfattelsen af hele den finantssielle Tilstand, om det er ønskeligt for Finantskerne til et givet